Προσπαθώ να σταθμίσω τι είναι πιο απογοητευτικό. Η αποφυλάκιση ενός ειδικού φρουρού που έστειλε, εν ψυχρώ , έναν μαθητή στο τάφο, ή η επαναφορά ενός θηλυκού Ελληνικού δράματος στα εθνικά δρώ μενα;

Ας το αποκωδικοποιήσουμε:

Ο καταδικασθείς για την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, αποδόθηκε καθαρός στην κοινωνία, δέκα χρόνια και επτά μήνες, μετά την τέλεση του κακουργήματος. Το μείζον θέμα, δεν είναι νομικής φύσεως, αυτά τα περί σύννομου βίου και τα τοιαύτα. Η Νομική επιστήμη είναι ολίγον ελαστική, όχι πάντα τυφλή και εφόσον διακονείται από ανθρώπους, μοιραία θα υποκύπτει
σε σφάλματα
ή πιο ακραία, θα υποτάσσεται σε αλλότρια κέντρα εξουσίας, γεγονός μάλλον πιο αισιόδοξο από το να εφαρμόζεται με οτιδήποτε άλλο μέσο και να είναι αλάνθαστη. Οπως και να είναι, δεν κρίνεται, εδώ, ο θεσμός της Δικαιοσύνης. Κρίνεται η ηθική του δράστη.

Ας δεχτούμε λοιπόν, ότι το θύμα δεν χτυπήθηκε με ευθεία, βολή, ας δεχτούμε επίσης ότι είχε παραβατική συμπεριφορά. Ας δεχτούμε ακόμα και τους ισχυρισμούς που επέλεξε να προβάλει ο γνωστός ποινικολόγος της υπεράσπισης του θύτη, οσονούπω και επιχειρηματίας στον χώρο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου, ότι ήταν ένα πλουσιόπαιδο που κατέβηκε στα Εξάρχεια για να προκαλέσει. Ας δεχτούμε όλο αυτό το σύμπλεγμα, που υφάνθηκε με τόσο αμοραλισμό.

Έγινε όμως ότι έγινε, η μάνα έθαψε το παιδί της και ο δράστης οδηγήθηκε σε σωφρονιστικό κατάστημα με μια ισοβία, αρχικώς, στην πλάτη του. Περνούν τα χρόνια και ιδού τι δηλώνει: *«δεν πρόκειται να ζητήσω συγνώμη από κανένα δεκαπεντάχρονο».*

Τι προσπαθεί να εκφράσει με αυτές τις κουβέντες; Ότι έχει μέσα του οργή, πως θεωρεί τον εαυτό του αθώο, ότι αδίκως βρίσκεται πίσω από τα σίδερα. Κι έτσι χάνει τα πάντα, μαζί και το τελευταίο ίχνος της ανθρωπιάς του. Αυτή η επίδειξη αδικαιολόγητης σκληρότητας τον καταδίκασε αιωνίως στη συνείδηση κάθε λογικού πλάσματος. Διότι βρέθηκε αμετάκλητα, έξω από το πλαίσιο κάθε ανθρώπινου πολιτισμού.

Διότι ακόμα και αν υποτεθεί πως έχει κάθε, μα κάθε δικαιολογία, υπάρχει και θα υπάρχει ένας δεκαπεντάχρονος νεκρός. Αν λοιπόν, πάνω από αυτόν τον τάφο δεν μπορεί να γεννηθεί ένα συναίσθημα ντροπής, συγνώμης, κάθαρσης, αν στην περίπτωσή του συγκεκριμένου δράστη επιπλέει μετά από τόσο χρόνο, μονάχα η βαρβαρότητα και ο εγωισμός, ε! τότε, είναι αδικαιολογήτως απών από κάθε τι ανθρώπινο.

Συμπέρασμα: Είτε ελεύθερος στη κοινωνία, είτε όχι, έχει απομακρυνθεί από κάθε έννοια φιλεύσπλαχνης, ανθρώπινης διάστασης. Έχει ο ίδιος, επιλέξει να κατοικήσει σε κάποιο άλλο, απόμακρο, αλλόκοτο, άγνωστο βασίλειο.

Στην άλλη περίπτωση, που ενέσκηψε και αυτή εν μέσω θέρους, είχαμε την επανεμφάνιση περσόνας τινός, συζύγου βαθύπλουτου επιχειρηματία, στα δημόσια πράγματα. Την θυμόμαστε από τον μακρινό Σεπτέμβρη του ’97 όταν ο αθάνατος, πρώην Φαλαγγίτης Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ, εκφώνησε στη Λοζάνη με ταλαίπωρη, κοφτή προφορά το. …the city is Athens. (Το θού με ταύ). Έμπλεοι αλόγιστης χαράς, οι Έλληνες εκπρόσωποι, χοροπηδούσαν και εναγκαλίζονταν λες και σκόραρε η Εθνική στα καθυστέρια σε τελικό του Μουντιάλ.

Από τους παριστάμενους, ο ένας έγινε από Δήμαρχος, κομματάρχης για 15 μήνες, μετά υπουργός και στο τέλος επίτροπος εις τας Βρυξέλας για θέματα Μετανάστευσης και Εσωτερικών Υποθέσεων. Άλλος μετά από 12 χρόνια, έγινε πρωθυπουργός και παρέδωσε τον τόπο στο Δ.Ν.Τ. Έτερος από υφυπουργός, εξύρισε τον μύστακα και
έγινε
Δήμαρχος, ενώ ο Σάμαρανκ απέθανεν. Ας σημειωθεί, έτσι ως κοσμικόν σημείωμα από την εποχή του Ίακχου, πως καμία Λιβανού, δεν θα καταδεχόταν αυτήν την εκδηλωτικότατη συμπεριφορά ενώπιον πλήθος κόσμου. Διότι άλλο εκ παραδόσεως πλουσία, και άλλο σύζυξ στα όρια της νεοπλουτίστικης επίδειξης
δια της εμπλοκής εις τα δημόσια,
του τύπου αναφλέγω το παράπλευρο εις το ανάκτορό μου αλσύλιο δια βεγγαλικών, με τον πρώτο μινίστρο παρόντα.

Το ότι το αμερικάνικο περιοδικό Forbes υπολόγισε ότι οι Ο.Α., το διαβόητο 2004, με τις κλάρες και τις χορογραφίες του, επιβάρυναν με 50.000 € το κάθε Ελληνικό νοικοκυριό είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια που οφείλουμε να λησμονήσουμε ως πατριώτες. Επαναλαμβάνω κουραστικά, το **Forbes** επτά χρόνια μετά τους αγώνες, όχι η Λαϊκή ημερησία του Πεκίνου την εποχή της πολιτιστικής επανάστασης του μεγάλου Τιμονιέρη ή η Πραβδα στα χρόνια του ατσαλένιου Ζόζεφ.

Έτσι, η αιωνία Ελλάς εφιλοξένησεν μετά μεγίστης επιτυχίας τους 28ους θερινούς Ολυμπιακούς αγώνες. Να ξεχωρίσουμε τα τροχαία ατυχήματα αθλητών μας, τις αποδοκιμασίες του πλήθους στον τελικό των 200 μέτρων ανδρών, ασφαλώς και την μεγαλοπρέπεια των τελετών και την μοναδικότητα μιας εθνικής παλιγγενεσίας.

Αυτήν ακριβώς την παλιγγενεσία θα ξαναφέρει με λαμπρότητα στη χώρα μας η κυρία, καθώς ορίστηκε από τον πρωθυπουργό, ως πρόεδρος της επιτροπής «Ελλάδα 2021», η οποία επιτροπή, θα αναλάβει τις εκδηλώσεις για τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση.

Στα 66 της, τότε, χρόνια θα ηγηθεί εκ νέου μιας τόσο σημαντικής, επιβλητικής και πάνω απ’ όλα ενωτικής προσπάθειας, αυτού του εορταστικού ταρατζούμ, που πιθανότατα θα προσφέρει φρέσκο υλικό για να συγγράψει ένα ομοειδές λογοτέχνημα του My Greek Drama. Το παγκόσμιο κοινό, ασφαλώς, διψά να αναγνώσει για την μάσκαρα που διασκορπίζεται από δάκρυα, για τα εγκεφαλικά όσων αντικρίζουν τα πόδια της, τις λιποθυμίες στις εκκλησιές και άλλα ελαφρολαϊκά επιπέδου πολυτελούς ταμπλοίντ. Συμπέρασμα: Για κάποιους, πλούτος χωρίς προσοχή είναι φτώχια. Μεγάλη φτώχια.

Κι εμείς, ενεοί, στέκουμε ανάμεσα στο τι μας απογοητεύει περισσότερο. Στην άρνηση να σκύψει το κεφάλι του με κάποιο είδος μετάνοιας ένας φονιάς; ή στην επανεμφάνιση μιας ηλικιωμένης κυρίας, συζύγου πάμπλουτου ανδρός, που πρέπει πάλι να αντιμετωπίσουμε τις χαμογελαστές, επιστημονικώς αρυτίδιαστες, γιαλιστερές από μέικ απ, φιλοδοξίες της σε ένα κρεσέντο κακοσερβιρισμένου εθνικισμού;